

اسرائیل ۱۷۰۱ پلاس می خواهد

گفت‌وگو با صلاح فحیح
نماینده جنبش امل در ایران

گزارش
سیاست
۴-۵

شکاف اصولگرایان در وفاق

بررسی تقابل‌های درونی اصولگرایان
در قبال دولت پزشکیان

کار سخت نعیم قاسم

تحلیلی از لوموند درباره دبیر کل جدید حزب الله لبنان
و شرایطی که پیش رو دارد

زمین گرم می‌شود، مردم می‌میرند

درباره سیل والنسیا اسپانیا که ۲۰۰ نفر را کشت و هزاران نفر را آواره کرد

گزارش
بین‌الملل
۲-۳

شانه به شانه و سرنوشت‌ساز

آخرین گمانه‌زنی‌ها
از رقابت ترامپ-هریس
یک روز مانده به انتخابات

گزارش
دانشگاه
۲-۳

درباره آنچه در دانشگاه آزاد رخ داد

ماجرای پوشیده یک برهنگی

سرمقاله

خطری متفاوتی جمعی

اگر ترکیب اینترنت، تلفن هوشمند و شبکه‌های اجتماعی نبود، با اطمینان می‌توانستیم بگوییم که ماجرای درآوردن لباس یک خانم دانشجوی دانشگاه آزاد بازنمایی فراتر از همان تعدادی که شاهد ماجرا بودند، پیدا نمی‌کرد. شاید پیش از این هم نمونه‌هایی از این رفتار بوده است، ولی این ماجرا ابعاد گوناگونی پیدا کرد و به‌ویژه حساسیت بسیاری را برانگیخته است که می‌باید اقدامی برنامه‌ریزی شده برای تداوم فیلترینگ و اجرای قانون حجاب و از این نوع موارد باشد. در سوی مقابل هم، عده‌ای می‌گویند ممکن است اقدامی برنامه‌ریزی شده باشد که هدفش مسئله‌سازی برای داخل کشور در شرایطی خطرناک‌تری است. همچنین می‌تواند هدف از آن، کوششی برای معرفی این رفتار به‌عنوان وضعیت نهایی مطلوب و یا ممکن آزادی پوشش باشد. گرچه ما نمی‌دانیم دلیل اقدام این خانم چه بوده است؟ آیا با هدف درگیر شدن برنامه‌ریزی کرده بود؟ آیا با او برخورد شده بود؟ آیا کسانی از داخل یا خارج او را مامور به ایفای چنین نقشی کرده‌اند؟ آیا مشکل روانی داشته است؟ هر کدام از اینها باشد، چند اتفاق در آنجا مشاهده شد که قابل چشم‌پوشی نیست. اول اینکه ظرفیت چنین مواجهه‌هایی وجود دارد. مسئله اصلی این نیست که دیگران علیه ایران توطئه می‌کنند. مسئله این است که حتی اگر دشمنان خارجی جامعه ما هم این کار را کرده باشند، باز هم ظرفیت بروز چنین رفتارهایی وجود دارد و باید این ظرفیت‌ها را کم کرد. نکته دیگر، شکست اطلاع‌رسانی رسمی است که قادر نیست و نباید انتظار داشته باشد که با خبررسانی خود افراد زیادی را قانع کرده و رفع ابهام کند. این اطلاع‌رسانی مصداق «خود گوئی و خود خندی» عجب مرد هنرمندی است. به همین دلیل هم حتی اگر روایت رسمی مطابق با واقعیت باشد؛ همچنان روایت‌هایی غیررسمی در متن قرار می‌گیرند و روایت رسمی به حاشیه رانده می‌شود. آنچه که بیش از هر چیز دیگری در فیلم‌های منتشر شده از این ماجرا برجسته بود، دو نوع بی‌تفاوتی مثبت و منفی از سوی حضار در صحنه است که اغلب دانشجویان همان دانشگاه و هم‌دانشگاهی او محسوب می‌شدند. بی‌تفاوتی مثبت نسبت به وضعیت بدون پوشش او بود که عموماً نگاه هم نمی‌کردند. گویی که برخلاف ادعاهای رسمی، پوشش‌وی امر تحریک و تهییج‌کننده‌ای نبوده است. ولی مسئله مهم وجود بی‌تفاوتی منفی است. عدم مشارکت و گفت‌وگو با برای کمک به ختم غائله و حتی پوشاندن وی از حیث سرما یا گفت‌وگو برای آرام کردن او است. اگر کسی در حال خودکشی باشد یا در حال کشتن دیگری باشد، به‌طور عادی کسانی پیدا می‌شوند که برای جلوگیری از این تصمیم، کمک کنند. پس چرا در برابر این اقدام که نوعی خودزنی است، کسی به کمک آن زن نیامد؟ نه از دانشجویان و نه از استادان و نه از مدیران دانشگاه؛ و در نتیجه کار کشیده شده به نیروهای حراستی و امنیتی. اگر دقت کنیم هنگامی که آن خانم دید جلوی دانشگاه توجه کسی برای کمک و حل ماجرا نداشت؛ راهی خیابان گردید و لباس زیر خود را هم در آنجا آوار کرد.

تیم و پیرانگر

ترکیب ترامپ-ماسک

چه مخاطراتی برای اقتصاد آمریکا در پی خواهد داشت
و چرا بزرگان نوبل به حمایت از کامالا هریس برخاسته‌اند؟

جوزف ای. استیگلیتز
اقتصاددان آمریکایی
و برنده نوبل اقتصاد ۲۰۰۱
ترجمه: اسفندیار جهانگرد
استاد اقتصاد دانشگاه علامه

شده است؛ کسی که ادعا می‌کند می‌تواند ۲ تریلیون دلار از بودجه فدرال کاهش دهد. این ادعا از کسی که شرکت‌هایش به شدت به قراردادهای دولتی متکی هستند، بسیار عجیب است (اگر وام ۴۶۵ میلیون دلاری که از دولت اوپاما دریافت کرد، نبود، تسلا ممکن بود ورشکست شود). ادعاهای ماسک نشان‌دهنده ناآگاهی شکفت‌انگیز او از اقتصاد و سیاست است. پیشنهادهای او به معنای کاهش حدود یک‌سوم کل هزینه‌های دولتی است. یعنی هشت برابر بیشتر از چیزی که دفتر حسابرسی عمومی (بازرس داخلی دولت) تخمین می‌زند به‌عنوان اتلاف یا تقلب باشد. در این میان، آمریکا باید تمام هزینه‌های «اختیاری» را از جمله دفاع، بهداشت، آموزش و وزارت خزانه‌داری و بازرگانی، و همچنین برنامه‌هایی مانند تأمین اجتماعی و مدیکر را که به‌طور گسترده محبوب هستند، کاهش دهد. چنین کاهش‌های شدیدی نشان می‌دهد که ترامپ سعی خواهد کرد کنگره را برای اعمال تغییرات عمده در این برنامه‌ها متقاعد کند. اما منتظر نباشید. ترامپ قبلاً چهار سال برای از بین بردن «دولت اداری» وقت داشت، اما این کار را انجام نداد. اکنون او وعده‌های پوپولیستی می‌دهد که نه تنها کسری بودجه را کاهش نمی‌دهد، بلکه آن را بیش از ۷۷۵ تریلیون دلار در دهه آینده افزایش می‌دهد. چنین کاهش‌های شدیدی، تأثیرات ویرانگری بر اقتصاد و جامعه ایالات متحده خواهد داشت. سیاست‌های نابودگرانه همواره شکست می‌خورند. >

دونالد ترامپ چشم‌اندازی از سرمایه‌داری رفاقتی و مبتنی بر انترنات می‌دهد که بسیاری از رهبران صنعت و مالی را جذب کرده است. او با تأمین خواسته‌های آن‌ها برای کاهش بیشتر مالیات‌ها و کاهش نظارت‌ها، زندگی بیشتر مردم آمریکا را فقیرتر، سخت‌تر و کوتاه‌تر خواهد کرد. با نزدیک شدن به انتخابات مهم ریاست‌جمهوری آمریکا، رقابت‌ها به اوج خود رسیده است و ترامپ و هم‌پیمانانش وعده‌های هرچه افراطی‌تری درباره آنچه با قدرت خواهند کرد، می‌دهند. اما این وعده‌ها، به‌ویژه در مورد سیاست مالی، ناگزیر شکسته خواهند شد. در نهایت، از نظر ریاضی امکان ندارد که مالیات شرکت‌ها و میلیاردرها کاهش یابد، برنامه‌های اساسی مانند دفاع و تأمین اجتماعی حفظ شود و کسری بودجه نیز کاهش یابد. برخی از وعده‌های متضادتر کمپین ترامپ از سوی ایلان ماسک ارائه

اقتصاد
جهان